

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce: **Z.K.**, nar. ■■■, státní příslušnost Afghánistán, t. č. umístěn v ■■■, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, 460 31 Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **20. 11. 2015**, č. j. **KRPL-83191-37/ČJ-2015-180024-SV**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 20. 11. 2015, č. j. KRPL-83191-37/ČJ-2015-180024-SV, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinná zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce Mgr. Ing. Jana Procházky, LL.M. eur., advokáta se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce se ve včasné žalobě podané prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 125 odst. 1 uvedeného zákona rozhodnuto o prodloužení doba trvání zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona o 90 dnů, tedy do 26. 2. 2016.

Podle žalobce je napadené rozhodnutí vzhledem k účelu zajištění, kterým je jeho vyhoštění do Afghánistánu, nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná nevyrovnala s otázkou

reálného předpokladu vyhoštění. Podle žalobce došlo k porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. návratová směrnice). Z čl. 15 odst. 1 a 4 návratové směrnice a z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá požadavek, aby zajištění cizince za účelem správního vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn, a státní orgány činí náležité kroky nutné k realizaci vyhoštění. To podle žalobce potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva i Soudního dvora Evropské unie. Žalobce dodal, že pro posouzení reálného předpokladu vyhoštění není podstatné, zda překážka vyhoštění byla způsobena jednáním orgánů státu, který o realizaci vyhoštění usiluje, anebo jednáním (včetně nečinnosti) orgánů státu, do něhož má být cizinec vyhoštěn. V druhém případě návratová směrnice v čl. 15 odst. 6 písm. b) umožňuje dobu zajištění cizince přiměřením způsobem prodloužit, jak ale uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 As 67/2012-54, uvedený článek návratové směrnice nebyl do zákona o pobytu cizinců transponován.

Podle žalobce žalovaná pouze uvedla, že důvodem, pro který se vyhoštění nedaří realizovat, je absence cestovního dokladu a dosavadní neschopnost či neochota orgánů země původu žalobci vydat nový cestovní doklad. Žalovaná však neuvedla nic, co by nasvědčovalo závěru, že ve lhůtě 90 dnů od vydání napadeného rozhodnutí bude cestovní doklad obstarán. Žalovaná v rozhodnutí neuvedla, zda lze předpokládat, že se všechny uvedené kroky podaří realizovat v době trvání zajištění žalobce a na základě jakých skutečností tak žalovaná usuzuje. Explicitní uvedení informací je nezbytné, neboť z údajů poskytnutých samotným Ředitelstvím služby cizinecké policie vyplývá, že vyhošťování cizinců do Afghánistánu se dlouhodobě nedaří. Žalobce se jako důkazu dovolával statistiky Ředitelství služby cizinecké policie za období od 1. 1. do 30. 9. 2015 ohledně realizace vyhoštění do Afghánistánu, ze které plyne, že v daném období k realizaci vyhoštění nedošlo v jediném případě. To vytváří odůvodněnou domněnku, že ani v případě žalobce k realizaci správního vyhoštění nedojde. V napadeném rozhodnutí se neobjevilo nic, co by takovou domněnku v jeho konkrétním případě vyvrátilo.

Z napadeného rozhodnutí rovněž neplyne, že by orgány státu činily všechny kroky nezbytné k tomu, aby vyhoštění bylo realizováno. Jediným úkonem, který uskutečnily, bylo zaslání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelskému úřadu v Afghánistánu. Ten zůstal nečinný. Nečinné zůstaly i orgány v České republice. Z rozhodnutí neplyne, že by se pokusily jakkoliv navázat kontakt s afghánským zastupitelstvím. Obě základní podmínky zákonnosti prodloužení zajištění stanovené návratovou směrnicí nebyly splněny. S ohledem na dosavadní neúspěšné pokusy o vyhošťování Afghánců do země původu a nečinnost zastupitelského úřadu v Afghánistánu se předpoklad vyhoštění žalobce v době trvání zajištění jeví jako nereálný. jednání orgánů České republiky spočívající v jediném úkonu, a to zaslání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu, nelze považovat za jednání s náležitou pečlivostí, které návratová směrnice vyžaduje. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79,

který se vyslovil k nárokům na odůvodnění vedlejšího ustanovení o době trvání zajištění. Z tohoto pohledu napadené rozhodnutí žalované neobstojí.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná zdůraznila, že dne 19. 11. 2015 obdržela sdělení Ředitelské služby cizinecké policie o tom, že ve lhůtě do 28. 11. 2015 nebude možné vyhoštění žalobce realizovat. Ze sdělení vyplývá, že k ověření totožnosti byl s žalobcem Velvyslanectvím Afghánské islámské republiky proveden pohovor a materiály ke zjištění totožnosti byly odeslány do Afghánistánu, odpověď dosud nebyla obdržena. Žalovaná podotkla, že z úřední činnosti je jí známo, že Velvyslanectví Afghánistánu spolupracuje, jsou prováděny intenzivní pohovory ke zjištění totožnosti cizinců. Ověření totožnosti v Afghánistánu je složitým procesem, který se nedaří realizovat ve lhůtě 90 dnů. V případě žalobce se v současné době provádí ověřování totožnosti v Afghánistánu a žalovaná předpokládá, že se totožnost podaří ověřit a v zákonné lhůtě vyhoštění realizovat. Hlavním důvodem, proč nebylo vyhoštění žalobce dosud realizováno, je, že přes veškerou snahu Ředitelství služby cizinecké policie v součinnosti s Velvyslanectvím Afghánistánu, potažmo orgány v zemi původu, se nepodařilo ověřit uváděnou totožnost žalobce. Žalovaná rozvedla, že za období od 1. 8. 2015 do současnosti se ověřuje totožnosti u cca 50 cizinců, ověřena byla totožnost jedné rodiny, vyhoštění však nebylo realizováno, protože uběhla lhůta pro zajištění rodiny s dětmi. Dále byla ověřena totožnost u jednoho občana, připravuje se jeho vyhoštění, které má být realizováno dne 18. 1. 2016. Žalovaná připustila, že v rozhodnutí se nezmínila o provedení pohovoru k ověření totožnosti žalobce ze strany Velvyslanectví Afghánské islámské republiky, ovšem spisový materiál informace obsahuje a žalobce si musí být tohoto úkonu vědom. Žalovaná odkázala na skutečnosti uvedené na str. 7 napadeného rozhodnutí a uzavřela tím, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje a žalobce je zákonně zbaven osobní svobody ve smyslu § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť podmínky pro jeho zajištění trvají a je nezbytné pokračovat v přípravě výkonu správního vyhoštění. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 31. 8. 2015 v 7:40 hod. byl žalobce spolu s dalšími cizinci kontrolován hlídkou policie v obci Klíny a při kontrole nepředložil platný cestovní doklad, ani jiný doklad totožnosti. Bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá minimálně uvedeného dne bez platného víza či povolení k pobytu. Do protokolu o podání vysvětlení dne 31. 8. 2015 uvedl, že z Afghánistánu odcestoval s bratrancem přes Pákistán do Íránu, poté do Turecka a lodí do Řecka, přes Makedonii, Srbsko do Maďarska, kde byl zadržen policií a byl s ním proveden pohovor. Nedostal od policie žádné doklady a byl propuštěn na svobodu. Poté byl kontaktován převaděči s tím, že jej převezou do Německa. Teprve poté, co byl policií kontrolován, zjistil, že je v České republice. Cestovat chtěl do Německa, protože tam má příbuznou. V České republice příbuzné nemá, nemá dostatek finančních prostředků, nemá možnost si je obstarat. Vyloučil, že by chtěl požádat o mezinárodní ochranu v České republice.

Dne 2. 9. 2015 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto řízení již žalobce odmítl uvést další skutečnosti, odkázal se na svoje dřívější sdělení. Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015, č. j. KRPL-83191-16/ČJ-2015-180024-SV, bylo žalovanou rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení svobody.

Dne 3. 9. 2015 žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké policie o ověření totožnosti žalobce a Velvyslanectví Afghánské islámské republiky byly poskytnuty údaje o žalobce se žádostí o ověření totožnosti. V průběhu trvání zajištění byly zkoumány důvody zajištění.

Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015, č. j. KRPL-83191-30/ČJ-2015-180024-SV, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, proti němuž se žalobce odvolal. Písemností ze dne 19. 11. 2015 Ředitelství služby cizinecké policie žalované sdělilo, že k uvedenému dni velvyslanectví neobdrželo od úřadu v Afghánistánu odpověď, je proto zřejmé, že velhůtě pro zajištění nebude možné správní vyhoštění realizovat.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 11. 2015 žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů, tedy do 26. 2. 2016. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaná zabývala splněním podmínek pro trvání zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále odůvodnila, že u žalobce nepřipadá v úvahu využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a neshledala, že by zajištění bylo z tohoto pohledu nepřiměřené. Rovněž neshledala jiné překážky předání žalobce do Afghánistánu s odvoláním na vydané stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, podle něhož je vycestování žalobce možné. Dále žalovaná uvedla, že prodloužení doby zajištění je přiměřené a zákonné s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Protože žalobce nedisponuje cestovním dokladem, je nutné zajistit cestovní doklad náhradní. Musí proto dojít k ověření totožnosti žalobce na Velvyslanectví Afghánistánu. K tomuto účelu byla sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci. Čeká se na reakci dožadovaného státu, jak je zřejmé ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie. Z toho vyplývá, že nějakou dobu bude trvat ověření totožnosti žalobce a další doba bude třeba pro vydání náhradního cestovního dokladu a zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku, vyjednává průvoz cizince přes jiné státy, kdy je třeba zajistit policejní eskortu a komunikovat s úřadu Afghánistánu o převzetí žalobce do domovského státu.

IV. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí přezkoumal krajský soud v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s.,

vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

O žalobě rozhodl soud ve stanovené lhůtě v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání. Žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce prostřednictvím svého zástupce projednání věci při ústním jednání výslovně nepožadoval. Pouze jeho konání označil za nezbytné s ohledem na jím navrhovaný důkaz statistikou Ředitelství služby cizinecké policie s tím, že jednání soudu se nehodlá účastnit. Protože soud neshledal potřebu dokazování doplnit, což rozvede dále, ústní jednání nenařídil.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalované o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 věta třetí zákona o pobytu cizinců, *je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.* Podle § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*

Institut zajištění je rovněž upraven právem Evropské unie. Z čl. 15 odst. 1, 4 a 5 návratové směrnice vyplývá maximální doba pro trvání zajištění s tím, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze pokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, nebo že přestaly existovat podmínky pro zajištění, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.

Dále je třeba v obecné rovině zdůraznit, že z rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění vydaného podle § 123 odst. 4 věty třetí ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dle názoru zdejšího soudu zřejmé nejen to, že jsou nadále splněny zákonné podmínky pro trvání zajištění, ale také to, že realizace správního vyhoštění, za jehož účelem bylo o prodloužení doby trvání zajištění cizince rozhodnuto, je možná. V návaznosti na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné též na www.nsssoud.cz), soud dále uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění musí být seznatelné, zda se ve stanovené době, o kterou bylo zajištění prodlouženo, podaří uskutečnit potřebné kroky k výkonu správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud ve vztahu k vedlejšímu výroku, kterým se stanoví doba trvání zajištění, vyslovil: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil.*“ Byť právě citované požadavky Nejvyšší

správní soud dovodil ve vztahu k odůvodnění doby zajištění, musí dle názoru zdejšího soudu obdobné úvahy obsahovat též rozhodnutí, jímž se prodlužuje doba trvání zajištění. Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dovodil, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, přičemž takové skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy.

Soud dospěl k závěru, že shora vytyčeným požadavkům napadené rozhodnutí nevyhovuje. Žalovaná se sice pečlivě zaobírala trváním zákonných důvodů pro další zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, existencí možných překážek vycestování žalobce do země původu, dále tím, zda nelze v jeho případě využít mírnějších opatření za účelem vycestování, jakož i přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ovšem z jejího rozhodnutí neplyne, na základě jakých skutečností dovozuje, že kroky nutné k výkonu správního vyhoštění mohou být realizovány do konce stanovené lhůty prodlouženého zajištění. V tomto směru je napadené rozhodnutí zcela obecné. Žalovaná se jen omezila na zopakování úkonů k přípravě realizace správního vyhoštění zmíněných již v rozhodnutí o zajištění žalobce. Tedy, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, a proto je nutné zajistit cestovní doklad náhradní, a že proto musí dojít k ověření jeho totožnosti. Přitom žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, kterou žalovaná v rozhodnutí výslovně zmínila, byla na příslušný zastupitelský úřad zaslána ihned po zahájení řízení o zajištění žalobce písemností ze dne 3. 9. 2015. Z rozhodnutí nelze seznat, na základě jakých skutečností žalovaná nyní dospěla k závěru, že potvrzení totožnosti žalobce afghánskou stranou a následné obstarání náhradního cestovního dokladu, jakož i zabezpečení přepravních dokladů (letenky, doklady nutné k průvozu přes jiné státy včetně zajištění policejní eskorty) a komunikace s úřady Afghánistánu o převzetí žalobce do země původu mohou být v době prodlouženého zajištění právě o 90 dnů realizovány.

Sama žalovaná ve vyjádření k žalobě připustila, že v rozhodnutí nezmínila provedení pohovoru k ověření totožnosti žalobce na Ředitelství služby cizinecké policie a odeslání podkladů příslušným orgánům v Afghánistánu. Ovšem samotná zmínka o provedení konzulárního pohovoru ve sdělení adresovaném žalované Ředitelstvím služby cizinecké policie dne 19. 11. 2015, jež je součástí spisového materiálu, ze kterého není ani zřejmé, kdy se pohovor konal, nemůže nahradit úvahy žalované o nutnosti prodloužit dobu zajištění žalobce o stanovenou dobu dalších 90 dnů. V této souvislosti soud připomíná, že doba trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění má být ve smyslu čl. 15 odst. 1 návratové směrnice stanovena jako co nejkratší a pouze pokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Naplnění této podmínky, tedy že by byly řádně bez prodlevy činěny úkony směřující k vyhoštění, z napadeného rozhodnutí rovněž neplyne. Na druhou stranu musí soud na tomto místě oponovat argumentaci zmíněné v žalobě, podle níž se nelze v neprospěch žalobce odvolávat na nečinnost orgánů státu, do něhož má být cizinec vyhoštěn. Tyto argumenty včetně závěrů prezentovaných Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 As 67/2012-54, nelze na projednávaný případ aplikovat, neboť nejde o prodloužení doby trvání zajištění nad maximální stanovenou dobu zajištění.

Uváděla-li žalovaná ve vyjádření k žalobě poznatky známé jí z úřední činnosti ve vztahu ke spolupráci s afghánskými státními úřady při zjišťování totožnosti občanů

Afghánistánu a obstarávání náhradních cestovních dokladů, potažmo při realizaci správního vyhoštění, pak měly být tyto skutečnosti uvedeny již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to včetně údajů o tom, jaká je předpokládaná doba jednotlivých úkonů, které musí být ještě realizované.

Soud si je plně vědom toho, že i rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je vydáváno žalovanou pod tlakem v časové tísní. A také si je vědom toho, že to není přímo žalovaná, ale Ředitelství služby cizinecké policie, kdo jednotlivé kroky směřující k realizaci vyhoštění, za jehož účelem byl žalobce zajištěn, činí. Nicméně tyto okolnosti nemohou vést k rezignaci na řádné odůvodnění konkrétně projednávaného případu a k vydání rozhodnutí v podstatě s paušálním odůvodněním, které nijak nereaguje na odlišnosti toho kterého případu a specifika při provádění přípravy úkonů správního vyhoštění do země původu zajištěného cizince. Úlohou správního soudu je přezkoumat zákonnost vydaného rozhodnutí a dodržení mezi uvážení správního orgánu při prodloužení doby trvání zajištění. Není věcí soudu teprve zjišťovat, zda je učinění pravděpodobných úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění žalobce ve stanovené době dalšího trvání zajištění možné a prodloužená doba zajištění proto přiměřená. Proto soud ani nepřistoupil k doplnění dokazování statistikou Ředitelství služby cizinecké policie ohledně počtu realizovaných správních vyhoštění v období od 1. 1. do 30. 9. 2015.

V. Závěr a náklady řízení

Ze shora rozvedených důvodů shledal soud žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto jej postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení. Zároveň v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vysloveným právním názorem soudu vázána. Soud připomíná, že důsledkem zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců propuštění zajištěného cizince bez zbytečného odkladu.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšné žalované přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 4. ledna 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně